

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XII
№ 44 (1368).

ЧЕТВЕР, 15 квітня 1971 року

Ціна 2 коп.

17 КВІТНЯ — КОМУНІСТИЧНИЙ СУБОТНИК

ПІСЛЯЗАВТРА країна вийде на Всесоюзний комуністичний суботник. До нього всі ми готувалися заздалегідь: підраховували свої резерви і можливості для перевиконання норм на робочих місцях, будь-то на заводі чи на колгоспному полі, прикидали, де посадимо нові сади і сквери, скільки тонн металоліому відправимо у цей день мартену.

Всесоюзні комуністичні суботники вже стали традицією. Чудовою традицією, початок якій було покладено московськими залізничниками в квітні 1919 року. Звістка про перший комуністичний суботник глибоко схвилювала Володимира Ілліча Леніна, Великим починком назвав його вождь. В тому суботнику він вбачав паростки комунізму.

Комуністичне ставлення до праці, без якого немислиме завершення будівництва комунізму, стає нормою мільйонів і мільйонів радянських людей. Уроком громадянської зрілості, вірності славним революційним і трудовим традиціям стане новий комуністичний суботник для кожного молодого трудівника, студента, учня, перевіркою їх готовності до виконання грандіозних накреслень XXIV з'їзду КПРС.

В ці дні в нашу редакцію над-

УРОК ВІРНОСТІ

ходить багато повідомлень про трудові плани юнаків і дівчат Кіровоградщини на 17 квітня.

В комсомольських організаціях і групах кіровоградського заводу «Червона зірка» завдання по проведенню суботника обговорені на комсомольських зборах. Молоді виробничники вирішили перевиконати норму у Червону суботу на кожному робочому місці.

Високого трудового ентузіазму сповнена молодь і інших підприємств обласного центру. Комсомольці заводу тракторних гідроагрегатів вироблять 17 квітня 3210 нормогодин. Молоді взуттєвники фабрики № 28 виготовлять 2000 пар взуття, причому перша зміна працюватиме на зекономлених матеріалах.

У місті Олександрії учасників комуністичного суботника буде понад 60 тисяч, в тому числі багато молоді. З безпосередньою участю юних олександрійців дадуть країні 17 квітня понад 5 тисяч тонн вугілля, близько 3 тисяч тонн брикету, 290 одиниць меблів, 680 палів і багато інших виробів.

Дві комсомольсько-молодіжних зміни світловодського заводу вапняно-кремнеземистих конструкцій випустять під час суботника 50 кубометрів вапнякових конструкцій.

Молоді ремонтники Знаменського локомотивного депо зобов'язалися відремонтувати малі і профілактичним ремонтом 3 електровози.

17 квітня для сільських механізаторів і тваринників буде звичайним робочим днем. Але це тільки за робочим розкладом. І для них Всесоюзний суботник — це день самовідданої праці на благо рідної Вітчизни.

Гроші, зароблені 17 квітня учасниками Всесоюзного комуністичного суботника, будуть перераховані у централізований фонд дострокового виконання п'ятирічки. Заради дальшого розвитку Батьківщини станемо ми післязавтра до спільної безкорисливої праці. Так нехай же цей день буде днем ударної трудової вахти, днем демонстрації вірності справі Леніна, справі партії.

Всі на комуністичний суботник!

ЛЕНІНСЬКИЙ ЗАЛІК
КОМСОМОЛУ
КІРОВОГРАДСЬКОЇ

НА ОСТАННІЙ ПРИСТАНІ

Конвеєр магнітних підсилювачів — це остання «пристань» трансформаторного цеху Олександрійського електро-механічного заводу. Робота тут чи не найбільш відповідальна. Бо ж магнітні підсилювачі звідси йдуть вже до споживача.

Тому з таким зав'язанням працюють комсомольці. Хоч їх і небагато — сім всього. Але всі вони на «відмінно» склали трудовий Ленінський залік, виробничу квартальну програму виконали задовго до початку з'їзду.

А з яким запалом працювала ця комсомольська група на суботнику, який проводився 20 березня на робочих місцях. Зароблені 86 карбованців перерахували у комсомольський фонд економії. Слідуючий суботник — 27 березня — озеленив Олександрію. А післязавтра вони, як і весь колектив підприємства, візьмуть активну участь у Всесоюзному суботнику.

На фото: молоді робітники за складанням магнітних підсилювачів на конвеєрі. Фото А. Діброного.

Тепло і радісно зустрічали в Кіровограді делегатів XXIV з'їзду КПРС. Багатьом посланцям нашого краю в Москві були вручені високі нагороди Батьківщини — орден Леніна та золота медаль «Серп і Молот».

На фото: з високими нагородами та званням Героя Соціалістичної Праці кіровоградців поздоровляють бригадира третьої свиноферми радгоспу «ІІІ-й Віришальний» Новгородківського району Г. І. ДЕННЕКО. Фото Ю. ЛІВАШЕНКО.

ПЕРЕД нами — об'ємний том у пурпурових обкладинках. Чималий своєю фізичною вагою. Та для нас він дорогий вагою життя, про які розповідає рукописна книга. Життів людей, що на зорі Великого Жовтня, з першими кроками народженої ним нової пролетарської держави, чесно йшли на передній край перебудови — на землі і в долях людських.

Об'ємний том — «Збірник документів і спогадів старих більшовиків». Написаний про ветеранів партії і ними ж упорядкований та виданий. Виданий ж умовно. Секція старих більшовиків при Кіровоградській міській організації товариства «Знання» та гарнізонному офіцерському клубі підготувала його в трьох екземплярах на правах рукопису. Це вже четвертий збірник із тих, які складала секція. Перший з'явився у дні святкування 50-річчя Радянської влади, містив 26 спогадів старих комуністів про боротьбу за перемогу Жовтня у нашому краї. Другий широко ілюстрований збірник секція передала бібліотеці гарнізонного офіцерського клубу для роботи з молодими воїнами. Третій був підготовлений

ДО ГЕРОІЧНОГО ЛІТОПИСУ

ЗБІРНИК СПОГАДІВ ВЕТЕРАНІВ ПАРТІЇ

до 50-річчя перемоги Радянської влади на Україні і присвячений 12 героям-червоногвардійцям з партизанського загону Андрія Стратієнка, які трагічно загинули під час громадянської війни від рук біляків. Члени секції зібрали цінний архівний матеріал про дії партизанського загону. Вони провели певну роботу по встановленню місця загибелі кращих його бійців, де згодом було встановлено пам'ятний обеліск.

Останній, четвертий збірник документів розповідає про роботу секції старих більшовиків у ювілейний Ленінський рік по вихованню підростаючого покоління та молоді. А ця робота значна. Члени секції закріплені за школами обласного центру, вони постійні гості на уроках лінійках піонерських дружин, беруть участь в діяльності батьківських комітетів. Почесні піонери — колишні безстрашні бійці — завжди

першими зустрічають першокласників біля рідної школи. Вони ж часто проводжають за шкільний поріг тих, хто одержав путівку у наші бурхливі радянські трудові будні.

Понад 600 лекцій і спогадів, які старі комуністи несли в молодіжні аудиторії, десятки зустрічей з молодими робітниками і майбутніми воїнами, зустрічі в кінотеатрах і на дитячих майданчиках домоуправлінь, в клубах ДТСААФ і на виборчих дільницях — це тільки частина тієї великої роботи, яку проводять ветерани партії по комуністичному вихованню молоді зміни.

Основний зміст збірника становлять спогади першопроходців на новій комуністичній ниві. Ф. Л. Олексієнко, член КПРС з 1919 року, О. О. Башашин, кавалер ордена Леніна, Т. Т. Білозерський, колишній комісар батальйону, А. К. Бур'янов, активний учасник ко-

лективізації на Єлисаветградщині, М. Т. Степанов, колишній комендант міста Єлисаветграда і комісар, а нині — голова секції старих більшовиків, та інші розповідають про буремні роки становлення нашої Батьківщини. У збірнику — чотирнадцять таких розповідей. Вони гарно ілюстровані як архівними, так і сучасними фото.

Редактор збірника — член КПРС з 1919 року, секретар секції Авраам Іванович Щерба.

Свою рукописну працю старі більшовики присвятили XXIV з'їздові КПРС та XXIV з'їздові КП України. Три екземпляри збірника вони передали партархіву обкому партії, обласному держархіву та бібліотеці гарнізонного офіцерського клубу, зробивши свій вклад в героїчний літопис історії рідної Комуністичної партії.

В. ОЛЕКСЕНКО.

СЛАВА ВАМ, ГЕРОЇ!

Сьогодні, товариші читачі, дозволяю познайомити вас ще із трьома Героями Соціалістичної Праці — героями праці восьмої п'ятирічки.

Олена Іванівна Новак — доярка колгоспу «Комінтерн» Бобринецького району. З того ж району Лідія Миколаївна

Цимбал, вона працює агрономом у колгоспі імені XX з'їзду КПРС. А Василь Никифорович Бориско очолює колгосп імені Чкалова Новомиргородського району.

Різний характер роботи, різні масштаби, та кожному з героїв притаманні невтом-

ність, творчий пошук, убоління за спільну справу. Вони й у дев'ятій п'ятирічці взяли добрий старт і служать прикладом для інших трудівників сільського господарства.

На фото: О. І. НОВАК, Л. М. ЦИМБАЛ, В. Н. БОРИСКО.

Зоряна година людства

МОСКВА. (ТАРС). День 12 квітня 1961 року, коли громадянин Радянського Союзу, комуніст Юрій Олександрович Гагарін уперше в історії планети Земля відчинив двері в космос, навечно збережеться в пам'яті адячих нащадків.

12 квітня в Кремлівському палаці з'їзді відбулися урочисті збори, присвячені 10-річчю з дня запуску корабля «Восток» і Дню космонавтики.

Присутні бурхливими оплесками зустріли появу в президії зборів керівників партії і уряду, вчених, космонавтів.

Збори відкрив голова виконкому Московської Ради В. Ф. Промислов.

Слово було надане президентів Академії наук СРСР М. В. Келдишу.

На зборах виступили електромонжар Московського прожекторного заводу делегат XXIV з'їзду КПРС, Герой Соціалістичної Праці В. Ф. Карташов, перший секретар ММК ВЛКСМ С. А. Купрєєв, льотчик-космонавт, генерал-майор авіації, двічі Герой Радянського Союзу А. Г. Ніколаєв.

Учасники урочистих зборів з величезним піднесенням прийняли вітальний лист Центральному Комітетові КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Раді Міністрів СРСР.

РОЗПОВІДІ ПРО ГЕРОЇВ

Повтори себе в нащадках

— Оце ж, Катю, до тебе приїхали, — сказала, ніяково посміхаючись, старенька Марія Тимофіївна. Непомітна в сутінках ветхого свинарника, у скромності своїй. Ще не звикли до візитерів і розгублено поглядають одна на одну. Стало мені незручно, що відриваю від роботи жінку, і я ладен був повернутися назад.

— Мамо...
— Та помий же руки, з людьми познайомся, а я попораю свиней...

Мабуть, обличчя моє помітно було здивованим. До ж таки, гадалося, героїня має працювати на цілком сучасній фермі: тут тобі механізація, автоматизація, мінімум ручної праці, а свинарка уже не стінка, а майстер, оператор чи ще там якось — по-новому, гучно і трохи урочисто іменується.

Не треба оцінок, сказав би в такій ситуації відомий літературний герой. І мав би рацію. Візьми в супутники мрію — мрія дасть міцні крила... В оте приміщення ще малою приходила Катя Степаненко допомагати матері-свинарці. Тепер мати-пенсіонерка, приїхала до праці тваринника, допомагає дочці-свинарці. А приміщення моє би існує поза часом і простором.

Не можу сказати, щоб я був надто розчарований. Швидше назаки: десь в глибині свідомості ворухнулись інші думки, але вони спонукали пильніше глянути на жінку, — вона саме, старанно витерши руки, виконуючи материн наказ, знайомилася з нами. Ті думки уточнювали попередню оцінку її заслуг. Кортіло запитати напрямки: «Як же ви, Катерино Яківно, маючи тисячі тваринників — суперників по змаганнях, кращих умовах, випередили їх і завоювали звання Героя Соціалістичної Праці?», — і одержати абсолютно точну однобразову відповідь.

«Краще, ніж я»

Щоб вразити читача, перо хоче вичистити на п'япірі: «Це було вісімнадцять років тому». Але вісімнадцять років тому нічого особливого, власне, не сталося. Катя Степаненко, випускниця семирічки, — а батька війна покликала та так і не повернула додому, — пішла до матері на свиноферму. Для інших це вже історія. Для неї ж — сьогоднішня, бо всі вісімнадцять літ — незмінна спра-

ва, продовження єдиного процесу праці. І вона не може списати в історію той миті, як не може живописець здати в архів початок роботи над по-

— Ні, немає потреби.

Праця залишається ручною. Марія Сиса, Катерина Гресь, Катерина Степаненко відрапили посять корм з кормохулі. Єдина механізація — підвісна дорога, по якій транспортуються з приміщення гній. Свинарник усі в селі інакше називають, як сараєм, тобто клівом. До назви звикли і майже ніхто не помічає в ній різкого осуду. Колгосп хоч і в члсрі передовик, але господарство невелике — усього 1800 гектарів орних земель. Нелегко зібрати кошти, щоб зразу капітально все перебудувати.

Практик

Степ уже дихав теплом. Бруньки на яблуні набубнязли — ось-ось «гранатно» роззіряться, як писав один поет-початківець.

Пора б вигнати сонце на пасовище. Катерина Яківна влітку щодня випасав свиней — рано-вранці і на вечір. Щоб сонце їх не припекло до на сонце вони реагують дуже боляче.

— Свіного борошна нема. А зелень тварині потрібна, — коротко викладає результат власних багаторічних спостережень Степаненко. Пригадуються слова зоотехніка:

— Степаненко — практик. Правда, і в спеціальній літературі доб-

НАРИС

ЧИСТЕ ПЛЕСО

лотном, на котрому перший мазок поклав у юності і закінчує полотно у зрілі роки.

Як же здобувалося високе звання?

— Катерина — майстер. Вона працює краще, як я, — розповідає колгоспний зоотехнік Віктор Захарович Пастушенко. — Задумався, а переродом додає: — За рік вигодує чотири сотні поросят. Чотири сотні — 28,6 на свиноматку. Основну...

— Колгосп по виробництву свинини має перше місце в районі, — доповнює секретар парторганізації Іван Петрович Бойко. — Доля праці Степаненко...

— Колиш маточне поголів'я доглядало вісім свинарок, згодом — п'ять, а тепер нас залишилося троє.

— Покинули, нікому працювати!

ре орієнтується, однак же основа її знань — практика. Раніше, тільки захворіє поросля, одібноч! будить ветеринара Гарасенка. А тепер і діагноза сама поставити, і ліки дасть. Мабуть, тому й не гине молодіж, що ветеринарний нагляд постійний. Частково — завдяки самим свинаркам. Свинарка ж завжди на робочому місці.

А зелень тварині потрібна — свинарка з практики знає. І прогулянка у вечірній чи ранній прохолоді. Тільки ж керівники ще не дозволяють випускати стадо на люцерну. І до того ж курйоз трапився — цілком його випустити із свинарника. З одного боку — загорожа для телят, з іншого...

Пам'ятка

про помилку

— Взяв молодняк обігрівати треба! — не відставала від голови правління Олександра Вікторовича Максименка

депутат сільської Ради, комуніст, член райкому партії, кавалер ордена Леніна, якого удостоєна за трудові успіхи з 1966 році, а передусім — свинарка Катерина Степаненко. — Ви знаєте, який сарай?

— Знаю, знаю...

— ...Стелі нема, один дах. Сніг — в приміщення, дощ — туди ж, протяги в усіх напрямках гуляють.

— Про себе спершу подумайте! — сперсердя вигукнув голова. — Обладнаємо червоний куток, аби мали де відпочити, погрітися. А ви про свиней...

— Не про свиней, про колгосп.

Наполягла. Обладнали, звичайно, червоний куток. Та не про нього річ.

Закупили чотири обігрівальну установку, в гарну копієчку алегала. Встановили, а тепла — ні-ні, хоч на руки хукай. Монтували місцеві майстри, прораховувалися.

— Стоїть тепер, прохід загорожує, — кивав каменник в город керівництва Катерина Яківна. — А що таке випас? Економія 50 процентів кондицій, масаж, правильний розподіл плоду. Одним словом, кругом вигідно.

— Виправимо помилку, — твердо промовляв І. П. Бойко. — Ех, щоб поше збудувати, старе треба зруйнувати. Зробимо капітальний ремонт.

— Ажжж... погоджується свинарка.

Питання і відповідь

Ми дивуємось, що Катерина Яківна одержує від свиноматки мало не тридцять поросят.

— Інша матка не може прогудувати весь приплід після опоросу, — зауважує, — стільки їх родиться.

З цього Катерина Яківна не дивується. Дивується з іншого:

— Не розумію, як можна мало одержувати? У нас ніколи мізерних приплідів не було.

— Ніколи? Навіть на початку вашої роботи?

— Навіть тоді. Адже все — а руках твоїх. Чого таїтися, спершу помилялася. Хоч я на той час трохи перейняла досвід у матері, та власної практики не вистачало. Тяжко, на все знаєш, розгублюєшся...

Ну, хай не 28 поросят на рік, але ж і не 5—6, як то сусіді дохазяйнувалися.

Сусіді — колгосп імені Горь-

кого. Він закупляв у колгоспі «Победа» свиноматок, вихованих на фермі Степаненко (хай назвемо так ферму, Катерина Яківна там за старшу).

— І що ж, пішло вгору сусідське свинарство?

— Щось не чути рекордів.

Ні, очевидно, все ж розуміє Степаненко, що на фермі не відбудеться компанійщиною, блискучим скачком під кінець місяця і відпочинком на початку. Там кожен день — ударна вахта. Без порушень розпорядку, з однаковою ретельністю — праця, праця, праця.

Жінка невисока, звичайна.

Де сили черпає?

В закоханості у професію.

Звідки закоханість?

Вірою в її чесність, необхідність породжується.

А віра ця міцніла, кріпла все життя. Одностайна впливаючею, комуністи приймають у свою сім'ю, доручають громадську роботу, виборці сподіваються на її допомогу, уряд найвищими нагородами відзначає особливі успіхи молоді тваринниці. Все оточення, кожна рисочка дійсності, вголос і стиха, на робочому місці, в затишній кімнаті над книгою чи в кабінеті власної автомашини казуть: віра твоя ліній: ти по чистому, спокійному шляху плывеш, рухаючись волею своєї переконаності, немов би казкова Фреді Грант по хвилях, а поперед тебе і позаду стелиться срібна доріжка: ти десь там найбільшого, що дається людині, — з праці знайшла себе, прокинула себе, утвердила себе на висоті, якої прагне кожен.

Життя покликала її до праці після семирічки. Владно, з суворістю необхідності.

А світ широкий! А світ безмежний! І доріг у ньому не злічити. І всяк шукає своєї. Та не кожен сразу віднайде її. Катя ступила на неї безпомилково. Чия то заслуга? Матері? Селянського середовища, до кінця відвертого, щирого, відданого Батьківщині? Її власна?

Усе разом зкристалізувалося у волю і нескорність. У труднощах гартувана, вона їй не лякається. Знає, що будуть незгоди. Отак над степом. Чи над ставком, над чистим плесом. Сонячно, тихо. Раптом зірвалася буря. Сколихнеться плесо, хвилюю темною зграєю. Але ж по часі заспокоїться, знову сяятиме, чисте, як мрії твої.

І. БЕЗДІТНИЙ,
спецкор «Молодого комунара».

Колгосп «Победа»
Новоукраїнського району.

ОБРАЗ—ГАРЯЧИЙ БУДЕНЬ

ВІДБУВСЯ ДЕНЬ ПОЕЗІЇ НА КІРОВОГРАДЩИНІ

Нещодавно завершила свою роботу XXIV з'їзд Кіровоградської обласної організації Кіровоградської області на шляху комуністичного будівництва. Делегати вже повернулися додому і ведуть свої хвилюючі розповіді про почуте, про бачене на партійному з'їзді.

Літератори Кіровоградщини пригадують і недавнє своє хвилювання, коли вони прийшли на своє зібрання, щоб сказати слово про проект Директив XXIV з'їзду КПРС по новому п'ятирічному плану. Схвалюючи цей історичний партійний документ, вони одностайно відзначили,

що трудові будні наших радянських людей насичені таким великим творчим змістом, а їх плани на майбутнє такі реальні і разом з тим крилаті, що літераторам варто тільки заглибитися в сьогодинішній день трудового життя, пильніше адивитися в нього, і виступити образно, багаті, правдиві образи наших сучасників — творців, перетворювачів.

Говорили про те, що своїм словом, вони мають прилучитися до тих великих справ, які завершує сьогодні радянський

народ в ім'я людини, в ім'я розквіту нашої Батьківщини.

Мимоволі пригадувався недавній Тиждень української радянської літератури на Кіровоградщині, присвячений партійним з'їздам. Бо саме тут відчулося, як зросли духовні потреби наших людей, які міцніючі коріння має творчість наших письменників, що покликані служити народові, Вітчизні.

Саме з цими думками — творити для трудової людини, а наших буднях бачити великі звершення, відтворювати багатограний образ сучасника

прийшли літератори на своє свято: традиційний День поезії на Кіровоградщині, який проводиться щорічно 13 квітня на честь дня народження нашого земляка, визначного пролетарського поета Дем'яна Бедного. В цей день літератори області завітують перед трудящими про свій доробок, йдуть з поетичним словом до людей праці.

В обласному центрі молоді поети виступили перед робітниками заводу «Червона зірка», зустрілися в бібліотеках із своїми читачами. Цікаво пройшов їх виступ по телебаченню. Над чим працюють сьогодні, які теми і образи хвилюють — про це на зустрічі з телеглядачами розповіли Г. Щербина, В. Ганюцький, член літстудії «Січ» Н. Та-

нірбергенів, Л. Нароховий. Про доробок молодих творців слова розповіла голова обласного літоб'єднання В. Погрібний.

Під час виступу телеглядачам було показано фільм самодіяльних кіномитців про Тиждень української радянської літератури на Кіровоградщині.

А вечірньої пори поетичні голоси сповнили центральну площу імені Кірова, де місцеві поети зустрілися зі своєю традиційною аудиторією — молодими робітниками, студентами, учнями технікумів і шкіл, вихованцями профтехучилищ.

Цього дня виступи літераторів відбулися в багатьох містах і селах області.

«А чи прийде літак вчасно?»

(РЕЙД-ПЕРЕВІРКА ДОСТАВКИ ПРЕСИ ПЕРЕДПЛАТНИКУ)

Зайвим, мабуть, буде доводити, з яким нетерпінням чекають у кожній сім'ї приходу свіжих газет та журналів. І як прикро, коли чекаєш листонішу, а його немає.

Немає день, немає другий. І, дивись, аж на третій з'явиться. Та ще й добре, коли «змилюється», та віддасть у руки, або покладе у поштову скриньку. А то буває, як у Новоградівці. Принесли до великого житлового будинку. І щоб не мати зайвого клопоту (то ж треба розібратися, яке кому видання) — вивернула сумку прямо у ночви, що стояли посеред двору.

— А тепер розбирайтесь самі, — лукаво посміхнулася і повернулася назад. І жителя будинку № 5, що по вулиці Леніна, де обурювались. Просто, як і не раз до цього розібрали свою кореспонденцію. І як не допитувались у начальника відділення, хто ж це умудрився так зробити, — не видає.

— То ти ж із підлітків, — пояснив. — Більше такого не повториться. Багато випадків, коли передплатники одержують газету на другий день. Начальник Новоградівського райвідділення зв'язку тов. Падяко пояснював, що у районному центрі газети доставляються у день їх виходу. Бувають затримки, оскільки все залежить від того, коли пошту привезуть з Кіровограда.

— А машина, як правило, ще жодного разу не прийшла вчасно, тобто о 9-й годині. Найкраще вона приходить о пів на дванадцяті. А то й о 13, 14 годині, — показує у підтвердження нагаду.

Просто сільські відділення зв'язку і

листоноші, як кажуть, знайшли «лазімку». Раз пошта затримується, значить на це можна списувати всі недоробки. А передплатники народ терплячий. Де-не-де, тільки, дивись, хтось поскаржиться. Так, як житель м. Долинської М. С. Цимбал. Він пише, що систематично газету «Молодий комунар» одержує на другий день після її виходу. Тому цілком справедлива його претензія, що «газета за вікторок приходить до нас в середу увечері. Навіть «Известия» приходять у день виходу».

І тут знову випливає та ж сама картина. Долинське райвідділення зв'язку уже ніяк не може звертати на новачий прихід поштової машини з Кіровограда. Пошту їм доставляють поїздом. І, як підтверджує організатор по доставці Галина Олександрівна Бойченко, пошту вони одержують своєчасно. І яким же було її здивування щодо скарги Цимбала. Висновок напрашується один — недобробовісна робота листоноші. Хоту — розлезу. Не заоху — ніхто мене не примусить. Так, як це робить листоноша села Хашувате Гайворонського району Раїса Сандлер. Це село знаходиться від районного центру на відстані семи кілометрів. Дорога прекрасна. Тому, природно, пошту туди доставляють без затримки. А до читача вона доходить на другий, а то й третій день. В залежності від настрою Раїси.

На жаль, прихильники думки — газету не воак — у ліс не втече — багато. І не тільки серед листонош.

Керуючий Дібрівським відділенням радгоспу (Новомиргородський район) Леонід Іванович Давидов теж такої

думки про пресу. Тому хоче — дає транспорт для доставки пошти, хоче — ні. А коли врахувати, що з цього поштового відділення беруть свою частку села Бурти і Василівка, то й не дивно, що до цих передплатників пошта доходить на третій, а то й четвертий день.

І все-таки, якщо зважити всі об'єктивні причини, можна погодитися, що фактично несвоєчасної доставки газет в сільській місцевості — можливі.

Але чим можна пояснити подібне становище в обласному центрі? Адже не секрет, що кіровоградці одержують всю пресу, як правило, увечері. Коли всі найактивніші новини почуті по радіо і телебаченню. І до газет вже інтерес — як до прочитаного листа. Центральну пресу нам доставляють із Києва літаком. Не виключені випадки нелюбної погоди. То чому ж місцева преса — «Кіровоградська правда» і «Молодий комунар» (доставка яких полягає у перевезенні з друкарні на поштах) надходять до передплатника разом з усією поштою?

З таким запитанням ми зверталися до начальника відділення зв'язку і чули:

— Коли голопоштам нам доставить, тоді ми і розосімо.

Керівництво ж голопоштам теж, в свою чергу, знайшло відмовку:

— Все залежить від того, коли ми

одержимо пошту із Києва. А ще нас вибило із ритму будівництва телефонної станції. Будівельний майданчик розмістився якраз на території газетної експедиції. Тому вантаження і відправлення поштових машин набагато утруднилось.

— Поки не матимемо нового приміщення — дворазова доставка майже неможлива, — сказав начальник голопоштам Р. М. Сидак.

Тепер зрозуміла позиція начальника відділення, листонош. Коли з порушенням норм змирилось вище керівництво, то вони — і поготів. І якщо начальник другого відділення А. І. Фатісова примусить своїх листонош рознести пошту хоч увечері, то Васильєва Т. З. (17-те відділення) — ні. Тому-то жителі Чермушок можуть одержувати свою пресу на другий день після її виходу.

Але найкраще в цьому відношенні відзначились дванадцять поштових відділень. Несвоєчасна доставка — це ще дрібниці. Тут умудрилися взагалі позбавити передплатника газети.

Студентка педінституту Любов Міщенко пише нам, що передплатила «Молодий комунар» на 1971 рік. Але ще жодного номера не одержала. Куди тільки вона не зверталась — і як горохом об стіну.

Сподіваємось, що начальник цього відділення Б. Ф. Михайлюк все-таки розбереться. І якщо не поверне втрачені номери, то хоч вибачиться.

Віриться, що й інші керівники зв'язку проймуться почуттям відповідальності за свою роботу, контролюватимуть роботу листонош, реагуватимуть на скарги передплатників.

Рейдова бригада: Н. КОМПАНИЄЦЬ — перший секретар Новоградівського РК ЛКСМУ, І. РОМАНЕНКО — працівник Новомиргородської райгазети, П. ВОЛОШУК — працівник Гайворонської райгазети, Г. ПРОКОПЕНКО — спеєкор «Молодого комунара».

ВНЕСОК ЮНИХ

Уже третій тиждень в місті Кіровограді йде двомісячний солідарний з народами, що борються за свободу і незалежність. Бюро міського комітету комсомолу нещодавно затвердило постанову «Про проведення ударного міського двомісячника по збору металолому». Літні піонери, комсомольці та школярі всіх шкіл зберуть і відправлять на склад «Украторгметалу» 400 тонн металового брухту, гроші, за які будуть перераховані у фонд солідарності.

У міському комсомолі надійшли повідомлення і про участь у двомісячнику комсомольських організацій підприємств та установ. Всієї три члени ВЛКСМ, що стоять на обліку в комсомольській організації бази «Облакопліс-госпарт», першими перерахували у фонд солідарності 10 карбованців. Свої внески зробили юнаки та дівчата Будинку наукової і технічної пропаганди, міськспісстанції, обласного шпиталю, станції техобслуговування, пересувної механізованої колонії № 7, станції швидкої допомоги, лабораторії державного нагляду за стандартами і вимірною технікою, комбінату лібопродуктів.

Збір коштів молодих кіровоградців на допомогу народам, що відстоюють свою свободу і незалежність, зростає.

І. ПОПЕРЕШНЯК,
зав. відділом комсомольських організацій Кіровоградського МК ЛКСМУ.

СВЯТО ТАНЦЮ

VI обласна декада народного танцю Кіровоградщини, присвячена XXIV з'їзду КПРС, стала справжнім святом самодіяльного мистецтва. Своєю народною творчістю митці сповняли вінок любові рідній Комуністичній партії, її засновнику — Леніну.

Танці, кажуть, душа народу. В цих словах закладений глибокий зміст. В їх слушності переконалися, коли на сцені виступав заслужений самодіяльний ансамбль танцю УРСР «Ятрань». Своїми яскравими виступами самодіяльний ансамбль пропагує високу виконавську майстерність та культуру. І в тому, що на цім вечорі глядачі гаряче аплодували танцювальним колективам Новоукраїнського, Вільнянського, Добровеличківського, Знам'янського, Новоградівського та інших районів, є велика заслуга утринців.

Щі оплески були цілком заслуженими: переважна більшість хореографів уміло використовували у побудові сюжету танцю український фольклор, місцеву тематику, значно зросла майстерність танцюристів. Тому такими несекожими між собою були «Російські танці» у виконанні танцювальних колективів колгоспу імені Шевченка Новоградівського району та Кіровоградського клубу держторгівлі. Великою популярністю у глядачів користувалися популярні «Кумасі» та «Буковинський танець», «Російський танець» та «Степівчани» у виконанні танцювального колективу Новоукраїнського районного Будинку культури. За яскравий ідейно-художній зміст репертуару, виконавську та сценічну майстерність новоукраїнцям вручено перехідний кубок обласного управління

культури. Колектив та керівник колективу В. Марущак нагороджені Дипломами I-го ступеня.

Дипломами першого ступеня також нагороджені самодіяльний народний ансамбль танцю імені О. С. Пушкіна, хореографічний колектив Кіровоградського Палацу піонерів, ансамбль танцю «Колос» Кіровоградського Палацу культури імені Жовтня, танцювальні колективи Знам'янського локомотивного депо, Бобриньського районного Будинку культури, Бірківського сільського Будинку культури, Олександрівського району, Рівнянського сільського Будинку культури, Новоукраїнського району, Кіровоградського Палацу піонерів, студія циркового мистецтва Кіровоградського міського Будинку культури, самодіяльний народний ансамбль пісні й танцю «Горлиця» Кіровоградського районного Будинку культури та заслужений самодіяльний ансамбль танцю УРСР «Ятрань».

Паралельно з обласною декадою танцю Кіровоградщини відбувся IV обласний конкурс виконавців балетних танців.

Серед окремих пар в класі «Д» перемогу розділили дві пари: Тетяна Ахлестіна та Олександр Овсінников, Олена Дідишук та Сергій Тимофеев. В класі «Б» переможцями стали Сергій Зимогоров і Тетяна Тищенко. Переможцем IV-го обласного конкурсу виконавців балетних танців у командному заліку став колектив балетного танцю Кіровоградського Палацу піонерів.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

На фото: болгарський народний танець «Вічар» у виконанні танцювального колективу Добровеличківського району. Фото автора.

Виступає колектив балетних танців Кіровоградського заводу радіовиробів (агорі зліва). Фото Л. ОСТРОВСЬКОГО.

Російський танок «Ця оводі», виконує самодіяльний ансамбль танцю «Юність» Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна. Фото В. КОВПАКА.

ЯКЩО ПОКЛИЧЕ ВІТЧИЗНА

ПАРОЛЬ — „ЧЕРВОНІ СПАЛАХИ“

Н 14. Уже почало світити у вікнах будинків хліборобів. А по сільських вулицях в напрямку школи наближаються поодинокі постаті. І раптом з-за дерева:

— Стій! Хто йде?
— Свої.
— Пароль?
— «Червоні спалахи».

Тепер можна пройти до штабу.

У визначений час — всі в зборі. Близько 50 юнаків та дівчат вишикувалися по взводах, відділеннях. Командири чітко доповідають про готовність до виконання бойового завдання. Деякі уточнення, сигнал — і всі виходять у ніч...

Так почалася військово-спортивна гра в Сінкивській середній школі...

А через кілька днів у райком комсомолу звідси надійшла заява «... Просимо направити нас по комсомольських путівках на навчання у військово-училища...» І підписи — Валерій Прилука, Олег Грингоренко,

Володимир Папуша, Станіслав Форосенко, Федір Білоус, Анатолій Рісюк, Володимир Яворський.

Може, це тимчасове юнацьке захоплення, випадкове, необдумане? Побувавши в Сінках, переконуєшся, що таке рішення хлопці прийняли не одразу. Вони давно мріяли про військову професію, готували себе до випробувань. І першими їх порадиниками були вчителі, колишні фронтовики. Десятикласники знають — вони повинні замінити своїх старших товаришів. Це — їх обов'язок.

... Вийшовши в коридор, зустрічаєш з юнаками, що несуть почесну варту біля бюста В. І. Леніна. А потім — розмова з ними біля гарно виготовлених стендів: «Ніхто не забутий,

ніщо не забуто», «Герої громадянської війни», «Герої Великої Вітчизняної війни», біля входу в військовий кабінет.

Хлопці розповідають детально про кожен розділ фотомонтажів, діаграм, згадують героїчні біографії своїх земляків.

Нарешті, відвідина уроків військової підготовки. Вчитель М. Бондар приймає заліз з матеріальною частини вогнепальної зброї. Виступає один, другий, третій учень. На столі — карабін, автомат, гвинтівка. І все це для старшокласників добре знайомі речі. З ними вони виходили на вогневі рубіж, брали участь у воєнній грі. Далі — розмова про Статут Збройних Сил Радянського Союзу, історію Радянської Армії, її

легендарних воїнів. Згадують Маресьєва, Матросова, а потім про своїх земляків і тих, хто визволив Ульяновський район від німецько-фашистських загарбників. Учні захоплено ведуть оповідь про Героїв Радянського Союзу Архипа Маніту, Логвина Червонія, Івана Поворозника. І вже з цих пристрасних слів видно, які шістнадцятирічні юнаки хочуть у усьому бути схожими на своїх прославлених земляків.

Через кілька днів зустрічаєш з директором школи С. Д. Вигнанним в Ульяновській. Занятую про новини. Розповідає:

— Оце були в селі колишні наші випускники Валерій Форосенко та Валерій Грузда. У відпустку прибули. Тепер ці хлопці — відмінні

бойові і політичні підготовки. Отож ми і влаштували зустріч школярів з молодими воїнами, а потім разом з колосниками випродали їх знову в далеку дорогу.

Згадує Сергій Дорофійович, як старшокласники на джипах вирушали в ліс, брали участь у воєнній грі, де точилися бої партизанів з гітлерівцями. Потім додає:

— Невдовзі у нас навчання з цивільної оборони і знову воєнізована гра «Зірниця». Готуємось також до відкриття військово-спортивного табору. Перед цим проведемо змагання з кульової стрільби. Хочемо, щоб усі комсомольці школи виконали нормативи комплексу ГЗБ.

Останнє повідомлення С. Вигнанного мене найбільше зацікавило:

— В травні у нас за традицією — військово-спортивне свято. До нього готуються і юнаки, і дівчата, і ветерани війни. Будуть спортивні поєдинки, буде парад старшокласників, одягнених у військову форму. Виступлять мелодійні воїни, які повернуться після служби в рідне село. А біля обеліски нашім визволителям, перед ветеранами — звучатиме клятва юнаків.

В. МЕЛЬНИЧУК,
працівник райгазети
«Ленінець».

С. СІНЬКІЙ,
Ульяновського району.

ОПЕРАЦІЯ «ПОШУК»

... Аж в полудень повернувся додому. Об'їхав двоколісною найвіддаленіший від села пшеничний клин. І оце з віхою казав дружині:

— В окремих місцях по двісті п'ятдесят пудів намолотимо. Так що готуйся, в'язальнице, крути завчасно перевесла з своєю ланкою. Бо моя коса вже виклепана.

Ірина Олександрівна кладе на стіл наповнений гарячою стравою полумисок.

— А хіба голова колгоспу теперичні без коси не обійдеться? Твоє діло, Прокопе, за всім господарством пантувати.

— Ні, з косовицею треба впоратись якнайшвидше. І косу має взяти кожен чоловік...

Та не довелося голові артілі «Червоного господаря» Прокопу Цимбалюку вийти в степ разом з усіма жінками. Його вимантчену косу несла на ділянку сама Ірина Олександрівна. А він став матросом...

ХВИЛЯ гойдає теплохід, ніби мізерний дерев'яний човник. І провізор корабельної аптеки Ніна Махаладзе вже не витримує.

— Зробіть мені щось, Маріє Сергіївну, — спроквола вимовляє вона до лікарки Ветрові.

— Бо перед очима один туман. Відчинились двері каюти, і жінки почули голос старшого санітара Прокопа Цимбалюка:

— Потримайтеся ще годину, а там — Севастополь.

Ніна з піднятим глянда на цього кременого велетня, мовила:

— Не розумію, як ви витримуєте. Адже не від зросту це залежить, Прокопе Назаровичу?

В Севастополі медиків теплохода «Абхазія» вже чекав портовий комедант.

— Приймайте на сотню більше. Бо вогонь вже на Мексиківських горах.

І ось до трапу наблизились перші пасажирі «Абхазії». З перебинтованими головами, на милицях, стояли зивистою ше-

ренгою ті, хто ще вчора відбивав атаки оскажених фашистів. А далі з автомашини зносили знепритомнілих моряків, десантників. Прокіп Назарович з Андрієм Бондаренком бігли до пірсу, поспішали доставити на теплохід своїх майбутніх пацієнтів.

Перша сотня, друга, третя...

— Вже заповнені і першокласні салони, — доповідає лікар Джигурда капітану III рангу Реброву.

А Бондаренко:

— Всі місця зайняті. Стелимо на підлозі.

— Давай у нашу каюту, — обзивається Цимбалюк. — Всеодно нам ніколи спати.

Нарешті теплохід залишає порт. І тоді для хірургів, медсестер, санітарів ще більша напруга.

Прибули в Туапсе, перенесли поранених в шольно. І знову — в далекий рейс. Везли в Севастополь снаряди, м'ясо, кілька сот солдатів. Раптом опівночі теплохід гойдуло, мов під час велетенського шторму. Всі, хто спав, прокинулись. Хтось з бійців рушив на палубу, та назустріч йому Цимбалюк:

— Спокій, перш за все спокій, товаришу. Передай своїм, що нічого страшного не скоїлось. Просто крутий поворот.

А перед ранком заспокоював дівчат-медсестер, які вирушили в море вперше. Тільки лікареві Джигурді сказав правду:

— Розірвалась міна. За декілька метрів від «Абхазії». Від поштовху вийшли з ладу деякі механізми. Тепер там, внизу, і механік Терлецький засує рукава. Я теж тільки-но відій.

А в Севастополі з нетерпінням чекали «Абхазію»...

Ось уже Цимбалюк з Бондаренком перенесли останній десяток поранених. І тоді Прокіп Назарович відкликав Ольгу Джигурду.

— Отих двох здоровил, що я волію на плечах, треба перевірити. Щось дуже лукаві очі в них.

В Туапсе, допоміжні винести воїнів у шольно, Прокіп Назарович відпросився на берег. І в комедатурі.

— Я забрав з Севастополя двох дисертів. Дозвольте тепер мені на їх місце. Я більше не можу бути вантажником. Мені б туди...

А стомлений офіцер одрізав:

— Ваша сила потрібна на «Абхазію». Ось зробіть своє діло, тоді побачимо...

... Весною сорок другого «Абхазія» робила свої останні рейси до Севастополя. Ворожі літаки сипали в море сотні бомб. І швартуватись довелося аж біля Сухої Балки. Там на очах Прокопа Цимбалюка загинув теплохід «Саєнетія». Незабаром весь медперсонал

«Абхазії» зійшов на берег. Санчастину розділили. Одні мали завдання перейти на інші транспорті, а решта стала пліч-о-пліч з оборонцями міста...

З А Р І К війни Ірина Олександрівна не отримала жодної звістки від чоловіка. І тільки влітку сорок другого їй передали пожовклий номер газети «Красный черноморец». Там було відруковано фотопортрет Прокопа Назаровича. І ще короткий підпис: «Старший санітар П. Цимбалюк самовіддаю працює на своєму бойовому посту».

Це вже після того, як з сільради принесли тривожну звістку: «Ваш чоловік, Цимбалюк Прокіп Назарович, уродженець села Сухий Ташлик Вільшанського району, в бою за нашу соціалістичну Вітчизну пропав безвісті у квітні 1942 року».

Проливалася сльози. Та часом до неї приходила й надія. Тоді міркувала: «Стривай, а чому ж десятого червня це про нього писала газета? Значить в квітні він не загинув...».

Вже після війни Ірина Олександрівна отримує лист від незнайомого офіцера Миколи Романенка: «Пробачте мені, що пишу про речі, зв'язані з вашим горем. Я писав про це, ще будучи в армії. Але потім через півтора тижня переїхав в інше місце. І тому відповіді від вас не отримав. Ви, може, і писали мені».

Я тоді повідомляв вам про вашого чоловіка і батька дітей, з яким я був в близьких стосунках і багато пережив, турбуючись про збереження його життя. В кінці 1943 року побачив його у тяжкому стані, він не міг ходити. Життя його підточувалося на моїх очах, сили покидали. І він просив написати вам, що думає тепер про вас. А життя своє прожив недовго. Бо віддав його Батьківщині...».

Далі час написання листа: 14.2.1946. І адреса: Одеса, Лермонтовський курорт, другий корпус...

Кілька разів Ірина Олександрівна хотіла розшукати автора цього листа, але її старання були марними.

І понині вона не впевнена, що її Прокопа не стало тоді, в сорок третьому...

Вона показує мені розкішні яблуні, принадні мальви, які посадив перед війною Прокіп Назарович. Потім веде через город в долину. Я дивуюся, як ця старенька жінка могла навести порядок і на городі, і в садку, причепурити хату.

А вона відповідає:

— Прокіп любив, щоб те місце, де живе людина, було в кращі.

І даруючи мені його фотознімок, мовила:

— Кажете, що писатимете про нього. То добре. Може, хтось обізнаний, може, хтось ще щось знає про мого Прокопа...

М. ШЕВЧУК.

С. Сухий Ташлик
Вільшанського району

СОЛДАТ ПОВЕРНУВСЯ ДОДОМУ...

На синьому оксамиті — золоті світлих літарів. А на цьому фоні ескіз обеліски радянському воїнові, який тримає у правій руці меч, а лівою тупить до серця немовля. Все це на сцені Палацу культури.

А в залі — люди різних поколінь. Ось в залі з'являється воїн. Стройним кроком промарширували до сцени...

Так почався тематичний вечір «Солдат повернувся додому», організований в Онуфріївському Палаці культури імені Т. Г. Шевченка культурними та комсомольськими активістами. Його навіть можна було б назвати святом зустрічі з воїнами, що відслужили в Армії і знову повернулися в рідний колгосп, на підприємство, в Лунає команду.

Робота по військово-патріотичному вихованню молоді — один з головних напрямків діяльності комсомольської організації Кіровоградського будівельного технікуму. Зустрічі з ветеранами, походи по місцях бойової слави своїх батьків, військово-спортивні ігри вже стали буденними справами комсомольських активістів. Нині студенти технікуму готуються до заїзку з військово-технічної підготовки. Допомогає юнакам та дівчатам офіцер Олександр Іванович Риндін.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

СПОРТ

На честь Дня космонавтики

Минулої неділі найсильніші юні велогонщики Кіровоградщини розіграли кубок обласного комітету по фізкультурі і спорту, встановлений на честь Дня космонавтики. Хлопці змагалися на дистанції 40, дівчата — 20 кілометрів.

Перше місце серед юнаків розіграли

Між собою олександрійці Микола Рябінюк та Володимир Галка, які показали однаковий час — 1 годину 10 хвилин 50 секунд. Переможцем став М. Рябінюк, третє місце у Кіровограді — Григорій Мажоса.

Серед дівчат з часом 42 хвилин 2 секунди перемогла кіровоградка Юлія Богданова.

Кубок вибороли велосипедисти Кіровоградської ДЮСШ № 2 (тренер М. Терещенко).

Ю. СТОРЧАК.

В. БУТЬ

ЧЕМПІОН УКРАЇНИ

ПОГОДА

Сьогодні вдень (15 квітня) передбачається мінлива хмарність. Вітер — північний, помірний. Температура повітря — 5-10 градусів тепла.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 18 КВІТНЯ, ПЕР. ПРОГРАМА. 12.00 —

Для дітей. Роби з нами, роби, як ми, роби краще нас». (НДР). 13.00 — Для воїнів Радянської Армії і Флоти. (М). 13.30 — «Першопіт». Концерт учнів Кіровоградської музшколи. (Кіровоград). 14.00 — Телефільм. (Кіровоград). 14.15 — «Кіровоградщина на суботнику». (Кіровоград). 11.30 — Телефільм «Ми йшли з Іллічем». III частина. (К). 15.00 — Колорит телебачення. Чемпіонат СРСР з футболу. «Спартак» (М) — «Динамо» (Тбілісі). В перерві — телеприс «Віль». (Кіровоград). 16.45

— Художній фільм «Максимка». (К). 18.00 — Новини. (М). 18.05 — «Клуб кінополювання». (М). 19.05 — Передача для школярів. (К). 19.55 — «Пісні над Запоріжжям». Естрадині концерт. (Запоріжжя). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — «Гра без дубої». Кіновікторина. (М). 22.45 — Колорит телебачення. «Весняні мелодії». (М). 23.30 — Новини. (М).

Наша адреса і телефони

М. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.